

ЗАБРАВЕНИТЪ НЪЩА.

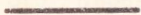
5-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 12.XI.1924 Г. СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараоолу № 21.

ЗАБРАВЕНИТЪ НЪЩА.

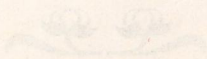
5-а ШКОЛНА ЛЕКЦИЯ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕНЪ КЛАСЪ
(IV ГОДИНА)
ДЪРЖАНА ОТЪ УЧИТЕЛЯ НА 12.XI.1924 Г.—СОФИЯ.

ПЕЧАТНИЦА МАЛДЖИЕВЪ—РУСЕ
ул. Сараолу № 21.

348 BARRINGTON STREET

THE UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

DEPARTMENT OF MATHEMATICS
UNIVERSITY OF TORONTO

Забравените нѣща.

Размишление.

За слѣдния пѣтъ като тема (№ 4) ще извадите основните мисли отъ първата школна лекция на III-та годишнина.

Прочетоха се нѣколко отъ работите върху темата: „Съзнание у насѣкомите“.

Тази вечеръ ще ви говоря върху: „забравените нѣща“.

Помнете слѣдното правило: единъ окултенъ класъ, отъ какъвто характеръ и да е, не е мѣсто за забавление, не е мѣсто и за игра. Понеже вие искате да съградите разумно вашия животъ, понеже искате да създадете нѣщо благородно въ характера си, питамъ ви: отдѣ ще вземете този материалъ? Когато хората искатъ да съградятъ една къща, все трѣбва да взематъ отнѣкъдѣ материалъ: ако е отъ камъни — камъни трѣбва да намѣрятъ; ако е отъ тухли — тухли, ако е отъ прѣстъ, или отъ дървета, или просто отъ калъ, все трѣбва да взематъ този материалъ

отнѣждѣ. Каква ще бѣде тази кѣща, ще се опрѣдѣли отъ материала, който се взима, както и отъ това, какви майстори я правятъ.

Сега вие, запримѣръ, по нѣкой пѣтъ мислите, че можете да дойдете въ класъ, и можете да не дойдете, като се извинявате, че нѣмате врѣме. Че нѣмате врѣме, това не е вѣрно. Това е една квадратна лѣжа — нищо повече! За да направи човѣкъ едно добро, може да има спѣнки, но тия спѣнки ни най-малко не показватъ, че той не може да направи доброто. И извиненията, че обстоятелствата, че условията били такива — онаквива, че врѣмето било студено или дъждовно, че жената нѣкому се разболѣла, че коремътъ го боли, че дрехи нѣмалъ, че обуца нѣмалъ и редъ други причини, това не сѣ извинения. Азъ ще ви докажа това. Прѣдставете си, че твоитѣ панталони сѣ скѣсани, и ти седишь въ кѣщи, но по едно врѣме дойде неприятельтъ ти въ кѣщи, какво ще правишь? Нѣма ли да бѣгашъ? — Веднага ще избѣгашъ вѣнъ. Или ако баща ти е умрѣлъ, а въ това врѣме неприятельтъ ти дойде въ кѣщи, ти нѣма ли да оставишь баща си и да офейкашь? — Ще го оставишь разбира се. Значи, въ врѣме на мъчнотия можешъ да оставишь всичко само и само да спасишь живота си. Въ такъвъ случай, можешъ ли

да се извинишъ съ нѣщо, че не си дошълъ въ класъ? Имайте прѣдъ видъ, че ония велики сжщества, които държатъ смѣтка за този окултенъ класъ, си иматъ каталогъ, въ който сж записани имената ви и слѣдятъ за всѣко ваше отсъствие, отбѣлѣзватъ тамъ. Тѣ отбѣлѣзватъ сжщо, писа ли листе темитѣ, които ви давамъ, или не сте ги писали. Вие често казвате: азъ не разбирамъ тази тема, нѣма да пиша нищо по нея. Дали разбирашъ, или не, то е другъ въпросъ, но ти трѣбва да мислишъ върху тази тема, защото тия разумни сжщества ще те питатъ: ти помисли ли върху темата? Дали ще я разрѣшишъ, то е другъ въпросъ, но ще мислишъ върху нея. То е важното. Като излѣзешъ сутринъ и погледнешъ на слънцето, ти нѣма да мислишъ върху това, ученитъ хора какъ разрѣшаватъ въпроса за слънцето, но само ще го погледнешъ и ще се замислишъ малко. Това мислене е необходимо за живота ти. То ще ти внесе нѣкоя хубава мисълъ. Нѣкоя вечеръ иже да погледнешъ небето, звѣздитѣ, но съ това нѣма да разрѣшишъ великия въпросъ за звѣздитѣ, обаче важното въ дадения случай за тебе е, че ще възприемешъ нѣкоя свещена мисълъ. Ти трѣбва да подигнешъ очитѣ си нагорѣ къмъ небето! Не само това, но окултниятъ ученикъ като излѣзе вънъ, ако небе-

то е ясно и той не погледне нагорѣ, държатъ му смѣтка. Това вече е отбѣлѣзано за него. Отгорѣ ви наблюдаватъ, слѣдятъ, какво ви интересува въ живота, и какво не. Вие, запримѣръ, като излѣзете вънъ, не гледате нагорѣ. Когато врѣмето е хубаво, това не ви прави впечатление. Но когато трѣбва да дойдете въ класъ; тогава обръщате внимание, дали врѣмето е лошо или хубаво и казвате: днесъ врѣмето е кално, ще се изкалямъ, не съмъ разположенъ, нѣма да отида въ класъ. Не, човѣкъ трѣбва да образува една черта на постоянство въ характера си. Вие трѣбва да си създадете една свещена мисълъ. Никога не трѣбва да има прѣкъсване на вашитѣ мисли, на вашитѣ желанія. Една Божествена мисълъ или желание не търпи прекъсване, тѣ трѣбва да бждатъ непрѣривни. Може да се явятъ спънки отъ различенъ характеръ, но желанието трѣбва да си продължава. Спънкитѣ въ живота иматъ съвсѣмъ другъ характеръ, съвсѣмъ друго прѣдзначение а вашето желание да се учите, има другъ характеръ.

Сега вие искате да идете на небето, да бждете служители тамъ, но небето е мѣсто само за добри хора, азъ взимамъ доброто въ неговата същественна черта. Единственото нѣщо, което отличава чо-

вѣка като човѣкъ, е доброто, което живѣе въ него. Ние казваме: Любовта ражда доброто. Отъ това добро пѣкъ, отъ благото на Любовта се подкрѣпя живота. Само доброто може да подкрѣпи живота. Когато доброто изчезне отъ свѣта, смъртта иде на негово мѣсто и тогава земята се покрива само съ кости.

Като ви говоря за забравенитѣ нѣща, едно отъ тѣхъ е слѣдното: вие искате да създадете доброто въ себе си сега, а сте забравили, че доброто не се създава, но се ражда. Когато въ вашата душа се зароди великото желание да служите на Бога, тогава се явяватъ и условията за доброто. За да може да служите на Бога, трѣбва да имате разумно знание. За да дойде туй знание, трѣбва да дойде разумниятъ животъ. Знанието трѣбва да се прѣдшествува отъ живота, защото само ония сѣщества могатъ да иматъ стремежъ къмъ знание, които живѣятъ съзнателенъ животъ.

Като говорите за съзнание въ насѣкомитѣ, азъ опрѣдѣлямъ: насѣкомитѣ иматъ прѣдметно съзнание. Човѣкъ има образно съзнание, а ангелитѣ иматъ идейно съзнание. И тритѣ думи за васъ сѣ почти неразбрани. Прѣдметно съзнание значи, да имашъ едно огледало, въ което да се оглеждашъ. Какво ще гледашъ? Какъ наричате това оглеждане? Ако пос-

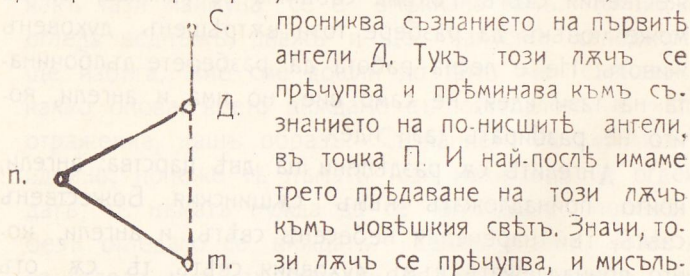
тавите едно огледало прѣдъ една маймуна да се оглежда, какво ще разбере тя? — Ще се опита да хване тази маймуна вжтрѣ въ огледалото, защото ще мисли, че друга нѣкоя маймуна се е скрила задъ огледалото. Значи, туй, което маймуната вижда въ огледалото, счита го за реално. Това показва, че и маймуната има прѣдметно съзнание. Когато вие се оглеждате въ нѣкое огледало, знаете, че това е отражение на самитѣ васъ; маймуната, обаче, мисли, че въ огледалото вжтрѣ има друга маймуна и се чуди, какъ тази маймуна се е вмъкнала тамъ. Тя ще се огледа веднѣжъ, дважъ и ще напустне огледалото, ще избѣга. Ние сме дошли до тамъ, че съзнаваме, какво онова, което виждаме въ огледалото, е наше отражение, нашъ образъ. Съзнанието на ангелитѣ е идейно, понеже тѣ нѣматъ този навикъ да се оглеждатъ, тѣ нѣматъ нужда да се оглеждатъ, понеже и безъ огледало се виждатъ. Единъ ангелъ може да се огледа самъ въ себе си, а вие не можете сами да видите лицето си; маймуната пъкъ съвсѣмъ не познава своя образъ. Човѣкъ чрѣзъ отражение познава, че образътъ е неговъ, а ангелътъ идейно може да се види много хубаво и безъ огледало. Очѣзи отъ васъ, у които съзнанието е високо, тѣ ще започнатъ да усѣщатъ съзнанието на ангелитѣ. Има нѣкои хора,

които виждатъ вътрѣшно своя образъ. И когато се появи този духовенъ образъ на човѣка, тогава се поставятъ два образа единъ срѣщу другъ, като че двѣ лица се гледатъ, но тия сщщества не сж като въ огледалото, тѣ сж живи сщщества. Тѣ прѣдставляватъ вътрѣшния, идейния животъ на човѣка. Въ тази почва, между тия двѣ сщщества въ идейния свѣтъ се ражда доброто. Тази мисълъ е толкова отвлѣчена, че за разбирането ѝ трѣбва свѣтлина въ душата ви. Това показва, че самата тази идея принадлежи къмъ Божествения свѣтъ. Голѣма свѣтлина се изисква, за да може човѣкъ да разбере този вътрѣшенъ духовенъ животъ. Не е лесна работа да разберете дълбочината на тази идея; не само вие, но има и ангели, които не разбиратъ тази идея.

Ангелитѣ сж раздѣлени на двѣ царства: ангели, които принадлежатъ къмъ сщщинския Божественъ свѣтъ, тѣ наречения небесенъ свѣтъ, и ангели, които принадлежатъ къмъ духовния свѣтъ, тѣ сж отъ една по-нисша иерархия. Разликата между тѣхъ е, че еднитѣ възприематъ своето знание вътрѣшно, по интуиция, тѣ сж въ пълненъ контактъ съ Бога. Предъ тѣхния духъ, прѣдъ тѣхния зовъ Божественото съзнание веднага имъ разкрива всички нѣща въ тѣхната пълнота. Прѣдъ тѣхъ разкрива всичкото си сщщество.

А другитѣ, по-нисшитѣ ангели въ това духовно царство, черпятъ своята духовна сила външно, чрезъ първитѣ. Еднитѣ черпятъ своитѣ знания отъ центъра, а другитѣ черпятъ своитѣ знания отъ периферията. Пъкь като дойдете въ човѣшкото царство, понеже то е трето по редъ, човѣцитѣ трѣбва да взиматъ своето знание отъ горнитѣ два разряда. Каквото знание е минало презъ ума на ангелитѣ, то слиза и при човѣцитѣ, дѣто за трети пжть се прѣчупва.

И тъй, имате единъ божественъ лжчь, който е прѣтърпѣль три прѣчупвания. Той е лжчьтъ С, който

Тъй щото всички ваши идеи, които имате, не сж излѣзли отъ васъ. Даже нѣкои отъ тѣхъ не сж много сжществени за васъ. Че не сж толкова сжществени, това ни показва опита на живота. Напримѣръ нѣкои нѣща лесно захвърляте. А туй, което е сжществено, което

е идейно, никога не напуска човѣшкото съзнание, защото идейнитѣ образи сж живи. Ти не можешъ да напуснешъ единъ идеенъ образъ. Той е живъ, той не е отражение само.

И тъй, животътъ е само единъ филтъръ. Той филтрира вашитѣ мисли чрезъ радоститѣ и страданията, които прѣтърпѣвате. Вие сега носите само радости и разочарования въ живота си. Отъ какво? Отъ вашитѣ идеи. Да кажемъ, че обичате нѣкого, но слѣдъ една или двѣ години вие се разочаровате въ неговата любовъ и казвате: азъ мислихъ, че този човѣкъ има любовъ, но той нѣмалъ никаква любовъ. Питамъ: защо си мислилъ прѣди двѣ години, че той има любовъ, а сега мислишъ, че нѣма любовъ? Значи, ако твоятъ умъ, съ който тогава си мислилъ не е билъ Божественъ, то и умътъ, съ който сега мислишъ, пакъ не е Божественъ. Божествениятъ умъ не прави два скока, двѣ отрицания. Нито първото ти заключение било вѣрно, нито послѣдното е вѣрно. Ти трѣбва да съзнаешъ, че разсжденията ти и въ двата случая не сж Божествени. Твоятъ умъ, като на човѣкъ, откакъ се родишъ, докато умрешъ, постоянно ще се мѣни. И турцитѣ казватъ: „Хайванъ дошелъ теле си отишълъ“. А българитѣ казватъ: „Крава дошелъ, волъ си отишелъ“. Въ Божественитѣ нѣща нѣма никаква промѣна.

Като говоря за интуицията, трѣбва да знаете, че всѣки човѣкъ има интуиция, повече или по-малко развита. Всѣки единъ отъ васъ може да знае това нѣщо за себе си. Вие, запримѣръ, какво знаете за себе си? Азъ ще оставя въпроса, какво мислите за другитѣ, но какво мислите за себе си. Нѣкой пжтъ вие мислите, че сте много добъръ, съзнавате туй, нали? Но слѣдъ 5 — 6 години вие казвате: не съмъ добъръ. Съзнавате, че не сте добъръ. Питамъ: какъ тѣй, прѣди 5 години мислихте, че сте добъръ, а сега безъ никакво основание, мислите, че не сте добъръ? Вие ще кажете: азъ сгрѣшихъ, изопачихъ живота си. Какъ тѣй? — Ама външнитѣ условия на живота ме заставиха. Това е само едно математическо прѣдположение, това е една вѣроятностъ, азъ го опрѣдѣлямъ съ минусъ a ($- a$). То прѣдставлява едно сжщество, което се движи отъ центъра къмъ периферията и срѣща по голѣмо съпротивление, по-гжста срѣда, вслѣдствие на което туй сжщество постоянно губи отъ своята сила. Минусъ $- a$ подразбира единъ човѣкъ който се раздѣля, постоянно придобива знания, но нѣма сили, затова остарѣва. Този човѣкъ е придобилъ много, всичко знае, но всичко въ него е изтощено: мозъкътъ му е изтощень стомахътъ му е изтощень, затова не може да се ползува отъ знанията; отъ при-

добивките си. Значи, — a е движение отъ центъра къмъ периферията. Тогава имате и $+a$, което показва движение отъ периферията къмъ центъра. Туй слабо същество ($-a$), като се движи къмъ центъра, постоянно придобива, не срѣща никакво съпротивление, понеже срѣдата, къмъ която отива става все по-рѣдка и по-рѣдка, докато най-послѣ, като влѣзе въ центъра, туй тѣло е придобило всичката своя пълнота. Слѣдователно, вие които сте се родили на земята сте — a , изгубили сте нѣщо. А всички, които заминаватъ за другия свѣтъ сж $+a$, сирѣчь могатъ да придобиятъ нѣщо.

Сега вие вѣрвате ли въ туй мое твърдение? То трѣбва да се докаже, Питамъ: по кой начинъ можемъ да докажемъ, че $-a$ е движение отъ центъра къмъ периферията? Съврѣменнитѣ астрономи иматъ единъ уредъ, нареченъ спектроскопъ, съ който опрѣдѣлятъ къмъ кои звѣзди се приближаваме, и отъ кои звѣзди се отдалечаваме. Той е основанъ на единъ простъ законъ: свѣтлината, която иде отъ звѣздитѣ, къмъ които се приближаваме, обхваща по-широко мѣсто: туй по-широко свѣтло поле показва, че се приближаваме. Всѣка звѣзда дава една отъ свѣтлинитѣ на спекъра. А когато свѣтлитѣ линии на спекътъра се стѣсняватъ и ставатъ по-малки, туй показва, че

ние се отдалечаваме отъ тия звѣзди. Същиятъ законъ се отнася и до физическия свѣтъ: ако всичкитѣ прѣдмети, къмъ които се движимъ се увеличаватъ прѣдъ насъ, ние сме — а, защото множеството е въ периферията. Когато единъ човѣкъ обича живота, обича природата, когато се интересува отъ всичко външно, той е — а, той се приближава къмъ физическия свѣтъ. И тъй трѣбва да бжде. Щомъ дойде до периферията и направи единъ кръгъ, щомъ изучи всичко и нѣма какво повече да го интересува, въ неговото съзнание се образува обратно движение. Тогава всичкитѣ прѣдмети въ духовния свѣтъ, отъ които по-рано не се интересуваха, всички тия образи сега изпъкватъ въ неговото съзнание, и той става духовенъ човѣкъ, става +а и започва да се движи отъ периферията къмъ центъра. Или на простъ езикъ ще кажемъ: онзи човѣкъ, който се интересува отъ духовнитѣ работи, не само тъй привидно, но отъ сърце той е +а. Този човѣкъ, като стане сутринъ рано вземе Библията, чете по 2—3 часа, усърдно размишлява и прилага. Онзи човѣкъ пъкъ който взема Библията, поразгърне на 2—3 мѣста и каже: и тѣ сж били хора фанатизирани, не ме интересува това, тази книга не е за сегашнитѣ врѣмена, той е човѣкътъ — а. Посокитѣ +а и —а показватъ само посока на дви-

жение. Тъй щото, за сега знанието на всички хора се опрѣдѣля отъ посоката на тѣхното движение. Запримѣрь, ние употрѣбяваме думитѣ „височина и дълбочина“, за да опрѣдѣлимъ посоката на движението. Има и други опрѣдѣления, но азъ се спирамъ на тая двѣ. Височината, това е движение къмъ центъра, движение навжтрѣ. Нагорѣ или навжтрѣ, е едно и сжщо нѣщо; надолу или навънъ и то е едно и сжщо. Надолу да се движимъ и навънъ да се движимъ, понятията сж едни и сжщи. Щомъ се движишъ отъ центъра къмъ периферията, твоята памѣтъ непрѣменно ще отслабне. А щомъ се движишъ отъ периферията къмъ центъра, твоята паметь ще се усили. Щомъ се движишъ отъ центъра къмъ периферията, твоето съзнание непрѣменно ще потъмнѣе, ще изгубишъ свѣтлината си, щомъ се движишъ отъ периферията къмъ центъра, ще дойде свѣтина въ съзнанието ти. Слѣдователно ние сами хвърляме тъмнина въ съзнанието си, зависи отъ нашето движение. Запримѣръ ти можешъ да кажешъ: азъ съмъ лошъ човѣкъ. Не е достатъчно да кажешъ, че си лошъ човѣкъ, но защо си лошъ, какъ се обяснява твоята лошевина. Ти имашъ братъ, баща ви оставилъ и на двамата наслѣдство, но ти взимашъ всичкото наслѣдство, а изпѣждашъ брата си. Или, имашъ и сестра, вземашъ и нейния дѣлъ и

я изпждашъ. Най-послѣ изпждишъ и майка си, останешъ самъ, ядешъ и пиешъ. Сега вече има извѣстно потъмнѣване въ твоето съзнание. Защо?— Братъ ти, сестра ти, майка ти, баща ти, това сж все тъмни тѣла, които се движатъ около твоето съзнание и хвърлятъ сѣнка. Казвашъ: какво трѣбва да правя, за да се избавя? Ще повикашъ брата си, ще отворишъ сърцето си и ще дадешъ неговото наслѣдство. Тогава братъ ти ще свѣтне въ тебе, въ твоето съзнание като една свѣтла запалена свѣщъ. Ще повикашъ сестра си, ще върнешъ нойното богатство, ще възвърнешъ любовта си къмъ нея и тя ще светне въ твоето съзнание като една запалена свѣщъ. Ще повикашъ най-послѣ и майка си, ще я приемешъ въ дома си и тя ще свѣтне прѣдъ тебъ, въ душата ти като една запалена свѣщъ. Като свършишъ всичко това, ще повикашъ и баща си вжтрѣ въ тебе. Тогава той ще се зарадва, и всички ще се наредятъ около тебе. Ти ще чувствувашъ една голѣма свѣтина въ твоето съзнание. Всѣкаква тъмнина около тебъ ще изчезне.

Сега, мнозина отъ васъ не разсждаватъ така. Тѣ все търсятъ лесниятъ пжть, като еврейтѣ. Като направятъ едно прѣгрѣшение, ще заколятъ едно агънце, една гургулица и ще ги прѣнесатъ въ жертва на

Господа. Съ едно агънце или съ една гургулица работата освѣнъ че не се оправя, но още повече се забърква. Всички вие се занимавате съ една философия, която нѣма никаква основа. Запримѣрь, отъ нѣколко години азъ правя единъ опитъ, и то слѣдния: посадихъ една отлична градина, съ хубави овощни дървета. Тия дървета израснаха, дадохъ много хубави плодове. Азъ ги дадохъ на едни отъ ученицитѣ си, да разполагатъ съ тѣхъ и съ градината въобщо. Но тѣ, слѣдъ като ядохъ, наядоха се, прѣситаха се и почнаха да правятъ вино отъ тия ябълки. Тогава окръжаващитѣ хора ги видѣха, че ученицитѣ пиятъ и се напиватъ и взеха да казватъ: какъ тъй! Учителътъ не знае ли, не вижда ли това, защо не имъ забрани, ами имъ позволява да правятъ вино отъ ябълкитѣ и да се напиватъ? На другитѣ ученици дадохъ едно хилаво мѣсто, незаградено, което нищо не ражда и ги оставихъ безъ всѣкакви срѣдства. Поставихъ ги при най лоши условия, да нѣматъ съ какво да работятъ. При това, оставихъ ги сами да работятъ. Казватъ: Учителю, дайте ни сѣменца! Казвамъ: нѣма сѣмена. Слушамъ отъ тѣхъ недоволство, казватъ: на онѣзи дава, но насъ нищо не дава. Питамъ тогава: дѣ сж резултатитѣ? На които дадохъ, пиянствуватъ пиятъ, пкъ на които не дадохъ, тѣ се оплак-

ватъ, казватъ: жестоко е това! Кое е по-хубаво сега, да ядатъ ябълки и да пиянствуватъ, или да стоятъ гладни и да просятъ? Азъ бихъ прѣвелъ по-ясно това сравнение, но сега ви го давамъ само като една гатанка, искамъ вие да разсждавате.

Азъ ви казвамъ, че всѣки отъ васъ може да попадне въ такива двѣ противорѣчия. Богъ може да то постави въ най-хубавитѣ условия въ живота и да не ги използвашъ; пъкъ може да те постави и въ най-лошитѣ условия, и тѣхъ да не използвашъ. Нѣ кой пътъ става и обратното. Защо? Защото ти можешъ да използвашъ добритѣ условия по единъ начинъ, пъкъ и лошитѣ условия въ живота съдържатъ друго благо, което можешъ да използвашъ по другъ начинъ. Тукъ именно е дълбоката философия. Вие казвате: Господъ е несправедливъ. Това не е философско разрѣшение на въпроса. Ти още не си влѣзалъ въ небето, не си видѣлъ още дълбокитѣ Божествени замисли, не знаешъ защо Богъ те поставя при тия условия. Богъ може да те постави при най-лошитѣ условия, че да кажешъ: косата ми настрѣхна! Защо ти настрѣхва косата? Защото не разбирашъ. Разбира се, ако ходите вечерно врѣме по мѣста, които не познавате, косата ви ще настрѣхне; ако ходите денемъ, нищо нѣма да ви стане. Вечерно врѣ

ме всичко ще ви се вижда като страшилища и ще мязате на онзи турчинъ съ кобуритѣ си, съ ножоветѣ си, върви вечерно врѣме съ коня си прѣзъ нѣкоя гора, вижда единъ голѣмъ дѣнеръ, стресва се, казва: „Хей, гяуръ, махни се отъ пѣтя ми, юнакъ арнаутинъ да мине!“ Не се маха той. „Тебе казвамъ, махни се отъ тамъ!“ Най-послѣ казва: „Ако ти не се махнешъ оттамъ, арнаутинътъ знае и другъ пѣтъ“. Та и вие сега, вървите съ кобуритѣ си и казвате: ние знаемъ и другъ пѣтъ. Значи, като се изпрѣчи сиромашията прѣдъ васъ, като единъ голѣмъ дѣнеръ, ще минешъ покрай нея, ще я заминешъ. Пъкъ ти мислишь, че тя е жива, че е нѣкое голѣмо страшилище и казвашъ: ще мина по другъ пѣтъ! Кой е другиятъ пѣтъ? Държавнитѣ мже въ България знаятъ кой е другиятъ пѣтъ. Тѣ като дойдатъ на власть, въ първо врѣме сж много благородни, чувалитѣ имъ сж празни, напълнятъ ги и послѣ, хайде отъ другия пѣтъ. Този пѣтъ е лесниятъ пѣтъ, той е спасение по благодать. Единъ евангелистъ говори за Христа и започва да плаче, да скърби, че Христосъ умрѣлъ на кръста. Но като дойде нѣкой неговъ братъ да му иска пари на заемъ, казва: ще ти дамъ пари, но ще дадешъ 25% лихва, другитѣ, както знаешъ, взиматъ 50%, но азъ, като вѣрвамъ въ кръвта Христова

взимамъ само 25⁰/₀. И вие, окултнитѣ ученици, нѣкои отъ васъ взимате по 25⁰/₀ лихва.

Слушайте, отъ всинца ви се изисква една права мисль. Разбирате ли какво значи права мисль. Въ школата всички ученици трѣбва да бждете абсолютно изправни въ своята мисль! Безпощадни ще бждете въ това отношение къмъ себе си. Всѣка погрѣшка, която имате, ще я извадите прѣдъ себе си и ще кажете: ще я изправа! Нѣкой ще ти каже, че си такъвъ - онакъвъ, Нищо да те не безпокои, ще си кажешъ: ще се изправа — нищо повече! Това се казва герой човѣкъ. Въ свѣта има два вида герои: едни, които правятъ добро, не грѣшатъ, тѣ сж герои ученици, и други, които изправятъ своитѣ погрѣшки. И послѣднитѣ въ моитѣ очи сж герои, защото тукъ даже се изисква по-голѣмо усилие. Това е единъ вжтрѣшенъ законъ на нашето съзнание. Само така невизимиятъ свѣтъ ще ви се усмихне. Вие ще правите добро и ще изправяте вашитѣ погрѣшки, а нѣма да правите само на половина добро. Защото, половинъ добро е на половинъ зло, а цѣлото добро въ свѣта, е законъ за намиране Божиата Любовь. Като :амѣришъ Любовьта, тя осмисля живота, а като осмисли човѣкъ живота си, ще придобие онова, за което неговата душа копнѣе.

Сега, нѣкои отъ васъ ще запитатъ: за кого ли говори Учителътъ тази вечерь? — Специално за никого. За мене, въ свѣта съществуватъ само ония души, у които има добродѣтели, а ония души, въ които нѣма никакви добродѣтели, това сж души мъртви, а ние за мъртви души не говоримъ. Ученикъ, който се учи, подразбира една жива, будна душа. И най-малкото нѣщо, което трѣбва да има въ този ученикъ, то е да има една отъ най-малките добродѣтели, заради която добродѣтель ще го пустнатъ въ училището.

Сега вие искате да ви пустнатъ да влѣзете въ тази школа. Но знаете ли, че за всичко у васъ държатъ смѣтка горѣ? Нѣкои отъ васъ дошли тукъ, седятъ нѣколко години, и слушамъ ги, послѣ казватъ: и тукъ нѣма нищо. Смѣшно е вашето положение! Знаете ли защо? Ако вие дадете на една маймуна ноти, тя ще ги разбере ли? Ако вие дадете на една маймуна да чете Библията и Евангелието тя ще ги разбере ли? — Нищо нѣма да разбере. Тогава, питамъ ви: вие разбирате ли дълбочината на окултната наука? Какво съдържа тя въ себе си? Отсега нататкъ ще се яви въ васъ желание да изучавате окултизма. Нѣкои казватъ: тази наука е за младитѣ, не е като за насъ стари хора. Чудни сте вие, кои

сж младитѣ хора? Младитѣ пъкъ казватъ: туй учение е за старитѣ хора, тѣ иматъ знания и мъдрость, то не е за насъ. Кои сж старитѣ хора? Споредъ тази теория азъ наричамъ младъ човѣкъ този, който изучава закона на самопожертвуването. Непроявеното сѣме, което се посажда въ почвата, това е младиятъ човѣкъ. Обърнатиятъ трижгълникъ съ върха надолу, това е младиятъ човѣкъ. Той показва сѣмето, което трѣбва да се посее въ почвата, да се пожертвува, да страда. Слѣдъ тия страдания младиятъ човѣкъ се прѣвръща на старъ, т. е. израства, при което върхътъ на трижгълника се изправя нагорѣ. Младиятъ човѣкъ прѣдставлява едно движение отъ центъра къмъ периферията, а стариятъ човѣкъ едно движение отъ периферията къмъ центъра. Значи, стариятъ човѣкъ прѣдставлява растенето нагорѣ отъ почвата. Слѣдователно, младиятъ и стариятъ човѣкъ живѣятъ едновременно въ съзнанието на човѣка. Тѣй че, всѣки лжчъ на съзнанието, който излиза отъ центъра къмъ периферията, това е младиятъ човѣкъ, а всѣки лжчъ, който се повръща като отражение отъ периферията къмъ центъра, това е стариятъ, проявениятъ човѣкъ, който расте нагорѣ. Той прѣдставлява трижгълникътъ, обрнатъ нагорѣ съ върха. Слѣдователно, младиятъ човѣкъ, това е слизане на духа въ материята, а ста-

риятъ човѣкъ, това е излизане на духа отъ материалния свѣтъ, или обладаване на материята. Млади и стари, това сж двѣ състояния на съзнанието на мислящия, на духовния и на Божествения човѣкъ. Ето защо, едновременно, въ всѣки мигъ ти ще бждеш и младъ и старъ. Имашъ извѣстна идея, която трѣбва да реализирашъ — ти си младъ; почнешъ ли да я реализирашъ, ти си старъ. Въ слѣдующия моментъ иде нова идея, ти си младъ, започвашъ да я реализирашъ, ти си старъ. Младъ — старъ, младъ — старъ, това е единъ вѣченъ процесъ въ развитието на човѣка, който постоянно се повтаря. Ако вие имате тази мисълъ въ ума си, нѣма да се раждатъ въ васъ разни противорѣчия и нѣма да казвате: азъ остарѣхъ вече, отъ мене човѣкъ нѣма да стане. Ще разбирате, че старостта е само единъ мигъ. Не, въ васъ има извѣстна хитрина, която вие съзнателно прикривате.

Ще ви разправя единъ анекдотъ, който ми разправи една ученичка, чела го нѣкъждѣ. Отива единъ много ученъ философъ на небето при Бога и иска да Го надхитри. Казва Му: „Господи, какъ схващашъ цѣлата вѣчностъ? — Вѣчността прѣдъ мене е една секунда, му отговорилъ Богъ. А какво е за тебе единъ милиардъ? — Единъ милиардъ за мене е петъ

стотинки, казва Господъ. „Тогава, Господи, дай ми петъ сотни!“ — Почакай ме една секунда, му казалъ Господъ. Не мислете, че ние можемъ да бждемъ по-умни отъ този великъ законъ въ свѣта. Не мислете, че можемъ да надхитримъ Бога. „Почакай ме една секунда“ въ това има скрита една велика Истина. Една секунда, това е цѣлата вечность, въ която ти трѣбва да работишъ и да се развизашъ. А що означава вѣчността? Това е онуй интензивно вжтрѣшно желание, съ което ще могатъ да се реализиратъ ония свѣтли идеали, ония свѣтли мисли на живота. Че какъ мислите вие? Въ васъ трѣбва да има едно непрѣодолимо желание, което нищо въ свѣта да не е въ състояние да му попрѣчи. Вашето желание трѣбва да е толкова интензивно, толкова непрѣривно, че и на малки парченца да ви нарѣжатъ, туй желание да си остане пакъ живо въ васъ.

Та казвамъ: за васъ е важна основната добродѣтель на вашия характеръ. Всички вие, като ученици, трѣбва да бждете изправни прѣдъ този великъ Божественъ законъ. Ако вървите така, само по този начинъ може да развиете дарбитѣ, които сж заложени въ вашата душа. Ние не можемъ да престѣпимъ законитѣ, които живата природа е поставила въ живота. Трѣбва да знаете, че развитието ви върви по

единъ правилень начинъ. За да се изпълнятъ копнежитѣ, които имате сега, може само тогава, ако спазвате тия закони. И всичко това, което желаете ще придобиете, но трѣбва да бъдете абсолютно изправни

До сега азъ съмъ говорилъ много пѣти върху закона на Любовта, който съществува въ живота и се прилага къмъ идеитѣ, къмъ жититѣ същества, къмъ Бога. Въ тази Любовь влизатъ всички ония същества които сж свършили своето развитие и образуватъ едно цѣло съ Бога. Тѣ образуватъ тѣй да се каже, главата на цѣлото битие. Тази Любовь трѣбва да бжде съсредоточена къмъ този вжтрѣшенъ центъръ на всички наши мисли и желаня. И тогава ще се появи едно движение на Любовта отъ Бога къмъ насъ. Тѣй, че ако имаме тази непрѣривна Любовь къмъ Бога, тогава отъ него ще излѣзе единъ лжчъ, който ще се отправи къмъ нашето сърце и ще изпълни живота ни. Такъвъ е законътъ. За да познаешъ дали обичашъ Бога. Щомъ отправишъ Любовта си къмъ Него, ще почувствувашъ тази вжтрѣшна свѣтлина, но не въ ума си, а въ сърдцето си, при което ще се образува едно вжтрѣшно разширение, едно вжтрѣшно задоволство. Тогава и най-малкитѣ нѣща въ живота ти ще се осмислятъ и нѣма да прѣдставляватъ дреболии за тебе. Въ всѣка дреболия въ жи-

вота си ще виждашъ една Божествена мисълъ. Всички вериги, които те спъватъ, ще паднатъ, ти ще се почувствуващъ свободенъ като пеперуда, която излиза отъ пашкула си и свободно хвърква съ крилата си въ безграничното пространство.

Казвамъ: сега всички трѣбва да изпратите вашата мисълъ нагорѣ. Вие ще кажете: азъ я изпращамъ. Хубаво, но по интензивна трѣбва да стане вашата мисълъ! Отъ день на день вашата мисълъ, трѣбва да става по-интензивна. Стремлението ви къмъ Бога отъ день на день сѣщо трѣбва да става все по-интензивно и по-интензивно, докато обратното движение на Вожията Любовь проникне въ вашето сърце. Тогава важниятъ въпросъ за живота — Любовьта къмъ Бога — ще се разрѣши въ душитѣ ви, и вие ще придобиете свободата, която търсите. А тази свобода носи блаженство и всички добри възможности на живота. Само при Свободата вие можете да развиете вашитѣ мисли, чувства и вашата воля; да облагородите сърцето си, да разширите ума си, да укрепите духа си и да освободите душата си. Туй е цѣла наука! Това именно е задачата на окултната наука. Тѣй щото, ще знаете, че всички сте на категории. Нѣкои отъ васъ мислятъ, че като присѣдствуватъ въ школата, не сте на категории и степени. Не е

така. Нѣкои отъ васъ разбиратъ повече, други разбиратъ по-малко; нѣкои прилагатъ повече, други по-малко, но всички трѣбва да се стрѣмиме споредъ възможноститѣ на душата си. Можешъ да прилагашъ малко. приложи го. Можешъ да прилагашъ повече, приложи го. Всѣки день прави по едно малко добро. Нѣкой пжтъ вие рѣшите да направите нѣкое малко добро, но послѣ казвате: хайде днесъ не мога ще го отложа. Не трѣбва така. Колкото и малко да е доброто, направи го, не го отлагай! Запримѣрь, унѣкой ученикъ се роди силно желание да иде и да каже една много хубава дума на майка си, но като дойде до вратата, спре се, казва си: дали ще ме разбере майка ми? Поколебае се, и отложи да изпълни мисълта си. Другъ случай: рѣшите да станете сутриньта рано въ 4 часа на молитва. Обаче, въ 4 часа сутриньта, когато трѣбва да станете, казвате си: нима като стана сега, ще свърши нѣщо? Хайде да си поспа още малко! Или, рѣшилъ си друго нѣщо: ще стана рано сутриньта, ще си напиша единъ хубавъ стихъ. Но послѣ казвате: е, сега ли ще пиша? Всички тия противорѣчия въ живота сж ви докарали до това изопачаване въ разбиранията. Ние сме хора на изопаченитѣ идеи. Всѣко възвишено и благородно дѣло, въ каквѣто и да е смисълъ, прилагайте го, не се сра-

мувайте! Колкото и да е малко, прилагайте го! Ако не прилагате, отдолу ще дойде затъмнение на съзнанието и единъ денъ вие ще се намърите подъ земята, тъй както едноврѣмешнитѣ пирамиди сж днесъ дълбоко заровени въ земята. Всѣки денъ трѣбва да прилагате, постоянно трѣбва да прилагате. Тъпанътъ трѣбва постоянно да се бие, защото иначе ще се опраши, а като се бие постоянно, прахъ не остава по него! Оралото, което оре земята, не рждясва, то лъщи, свѣтло е. Сжщо така и човѣшкиятъ умъ, който постоянно мисли е свѣтълъ, не затжпѣва; човѣшкото сърце, което работи, постоянно отхранва възвишенни и благородни чувства, облагородява се и човѣшката воля, като се тури въ дѣйствиe укрѣпва.

Това сж елементарни правила. Казвате: тия работи ние ги знаемъ. Какъ ги знаете? Знаете ли какво нѣщо е да мисли човѣкъ? Слушайте сега! Въ човѣшкото съзнание има една малка лампичка, която не е запалена. При тази лампа има само една Божествена клечица. За запалването ѝ има правила, които опрѣдѣлятъ, колко пжти трѣбва да драснешъ тази клечица, за да се запали. Щомъ запалишъ тази лампичка, ти веднага ще почнешъ да мислишъ. Нѣкои отъ васъ обичатъ само да пипатъ лампичката и не могатъ да мислятъ. Разбира се, безъ свѣтина не може

да се мисли. Свѣтлината е едно отъ не-
обходимитѣ качества за мислене.
Свѣлитѣ духове и отвънъ и отвжтрѣ иматъ свѣтина.
а ненапрѣднатитѣ духове, които живѣятъ въ ада, нѣ-
матъ отвънъ свѣтина, но иматъ само отвжтрѣ. Тѣ
държатъ тази свѣтина само за себе си. Тѣхната лам-
пичка още не е изгаснала, тѣ не сж изгубили още
тази способностъ да я палятъ.

Та казвамъ: всѣки отъ васъ трѣбва да запали
тази лампичка, и само тогава ще има правилно мис-
лене. Това мислене е непрѣривно. Щомъ веднѣжъ
се запали тази лампичка, тя е непрѣривна въ нея,
не може да става прѣкъсване, затова при тази свѣт-
лина мисълта се разширява и човѣкъ не остарѣва.
Той всѣки день е и младъ, и старъ. Тѣй седи въ-
просътъ. Азъ бихъ желалъ тази лампичка въ ума на
всѣки одного отъ васъ да бжде запалена по всички
правила. Това се отнася за този, който не я е за-
палилъ, а който я запалилъ вече, нека върви по
слѣдитѣ на тази лампичка, защото тя се движи, не седи
на едно мѣсто. Всѣки ще върви напредъ, по нейни-
тѣ стѣпки. Туй наричатъ „ржководна звѣзда“
въ живота. Всѣки човѣкъ си има такава ржководна
звѣзда въ живота. Наполеонъ казвалъ, че си ималъ
своя ржководна звѣзда, която никога не потъмнявала.

И наистина, докато неговата звѣзда мъжделѣше, въ всичко му вървѣше, въ всичко имаше сполука. Тя е живата звѣзда, или тѣй наречената малката свѣщица въ съзнанието на човѣка

И тѣй като сте дошли на земята, забравили сте много нѣща отъ това, което сте знаели и сега трѣбва да си ги спомняте. И вие чакате да си ги спомните. Тѣй като чакате, знаете ли на какво мязате? Единъ старъ български чорбаджия въ село ималъ жена, която била много голѣма аристократка, та все слугитѣ ѝ служѣли: дърва ѝ носили, сѣчѣли ги и т. н. Обаче, случва се, че мжжътъ ѝ умира и всички слуги я напуцатъ. Като останала безъ дърва, отишла при сжсъда си и го помолила: можешъ ли да ми донесешъ малко дърва? — Ами защо ти не си донесешъ? — Не съмъ научена. — Ще се научишъ. Ще вземешъ едно двойно вжженце, ще отидешъ въ гората, ще натуряшъ дърва въ него, ще ги завържешъ хубаво, ще си направишъ единъ товаръ и туй то. — Ама кой ще ми го вдигне? — Ще викашъ въ гората, ще почакашъ малко. Тамъ има една жена, горската богиня, ще дойде да ти помогне. — Е да но Господъ я прати да ме научи. — Като викашъ, тя ще те научи. Отишла въ гората, събрала си дърва и взела да вика. Викала, викала, но никой не се

явилъ. Най-послѣ си казала: то се е видѣло, че нѣма да дойде горската богиня, ами азъ сама да си вдигна товара. Така и вие ще викате: „богиньо, богиньо, Господи, Господи..“ и най-послѣ ще си вдигнете дръвцата на гърба и хайде въ къщи. Такъвъ трѣбва да бѣде ученикътъ, да вика: „Господи, Господи“ -- и най-послѣ да си вдигне дръвцата на гърба. Богинята, обаче, е дошла. Жената е разбрала вътрѣшния смисълъ на викането. По сѣщия начинъ и вие ще разберете великата Истина въ живота.

Сега да изпѣемъ упражнението „Въ начало бѣ Слово“. Въ изречението „въ начало бѣ Слово“, коя дума е силна? (— Слово). Какъ ще ми докажете да разбере това? Какъ ще се произнесе думата „Слово“? Дѣ ще турите ударението? Има силни думи, които като се изговарятъ, за да се подчертае силата имъ, турятъ на специални мѣста ударенията. Вземете думата „р а з у м ъ“ раз-умъ. Тя е сложна дума и не е отъ славянско произхождение. Коренътъ о м ъ или у м ъ е една свещенна дума. На английски езикъ се пише „eum“ (eum), а се произнася омъ; значи умътъ е, който съдържа въ себе си всички Божествени качества. А какво означава частицата „раз“. Руситѣ казватъ „раз“, което значи, единъ пѣтъ, веднажъ, едно, първо. То подра-

збира първоначалното, Божественото, което е било у човѣка и което съдържа всичко въ себе си. Човѣкъ трѣбва да се стрѣми да разбира нѣщата. Отъ разума, отъ първоначалното, отъ Божественото е излѣзло Словото, разумното, т. е. обвивката на нѣщата, която е приела първия образъ, за да направи Словото видимо и чуто. Защото Словото въ невидимия миръ и се вижда, и се слуша. Като кажемъ „въ начало бѣ Словото“, веднага въ нашия умъ трѣбва да изпъкне великата идея за онова живо същество — Словото — което е излѣзло отъ Бога. И вие като пѣете това упражнение, трѣбва да се прѣнесете, а не да сте тукъ на земята.

И музиката, както и математиката има свои математически правила, но тѣ не мязатъ на сегашнитѣ правила въ музиката. Тия правила съставляватъ тъй наречената „математика на музиката“. Тамъ, дѣто човѣкъ не може да вземе тоноветѣ на душата, високитѣ тонове, които спадатъ къмъ Божествения свѣтъ, съврѣменнитѣ музиканти поставятъ паузи, а дѣто могатъ да ги взиматъ поставятъ тонове. Въ окултната музика нѣма мълчание, пѣнието тамъ е непрѣривно, никакви прѣкъсвания нѣма. Тамъ, дѣто има паузи, пакъ се чува звукъ, само че по финъ, по-високъ. Ако азъ бихъ композиралъ една пѣсень за хоръ, не бихъ

турилъ никакви паузи. Всички гласове трѣбва да пѣятъ. Басоветѣ ще започватъ отдолу, а сопранитѣ ще идатъ отгорѣ, т. е. ще отиватъ нагорѣ, високо ще пѣятъ, но тихо, едва да се чуватъ. Гласоветѣ трѣбва да се допълнятъ единъ другъ. Алтътъ трѣбва да придружава, басоветѣ ще подкрѣпятъ отдолу, пѣкъ сопранитѣ и теноритѣ ще се посрѣщатъ горѣ. Тѣ трѣбва, гласоветѣ да си пѣятъ единъ на другъ. А сега музикантитѣ казватъ: сопранитѣ ще мълчатъ, а другитѣ гласове ще пѣятъ. Значи, ти мълчи, пѣкъ азъ ще говоря. Не, и двама ще пѣемъ, и двама ще говоримъ.

Ще се стремите къмъ окултно пѣние. Езикътъ на който е прѣведенъ този стихъ, не е образень, но е идеенъ езикъ, затова се изисква и дълбочина въ пѣнието. Този стихъ е най-дълбокиятъ стихъ отъ Евангелието, но езикътъ, на който е прѣведенъ не е образень, затова като чуешъ или като прочетешъ този стихъ, ти не можешъ да се забравишъ, не можешъ да се прѣнесешъ отъ този свѣтъ, за да може великото въ свѣта да оживѣе прѣдъ тебе. Като произнесешъ стиха: „Въ начало бѣ словото, и словото бѣ у Бога“, тѣ трѣбва да го произнесешъ, че да прѣживѣешъ това начало. Послѣ, „Всичко чрѣзъ Него стана, и което е станало, нищо безъ Него не

стана“, — произнесешъ ли тѣзи думи, трѣбва да видишъ цѣлия този процесъ, да прѣживѣешъ това, че всичко чрѣзъ Него е станало. Като изговоришъ думитѣ: „Въ Него бѣ Животътъ, и Животътъ бѣ видѣлина на человетитѣ“, този Животъ и тази видѣлина трѣбва да ги изпиташъ. Като изговоришъ стиха: „И видѣлината свѣти въ тъмнината, и тъмнината я не обзе“, всичко това трѣбва да го видишъ, да разберешъ тази борба между видѣлината и тъмнината. Ако вие пѣхте по този начинъ, гласътъ ви би треперилъ, щѣше да бжде мекъ и звънливъ, па и душитѣ ви щѣха да трептятъ. А сега, гласътъ ви е тѣплъ, защото нѣмате въодушевление отвѣтрѣ, не прѣживѣвате думитѣ.

Старайте се като пѣте у дома си, да се вдълбочавате въ думитѣ, въ идеитѣ, които тѣ изразяватъ, за да можете да пѣте окултно. Като пѣте упражнението „въ началото бѣ Словото“, изпѣйте го веднѣжъ, два, три, четири, петъ пѣти, докато вие сами го харесате, докато почувствувате, че пѣте съ животъ, сила и вѣтрѣшно разбиране. Днесъ врѣмето е малко влажно, но то не е извинение за пѣнието, не е извинение и за цигулката. Наистина, когато врѣмето е влажно, влагата запълня поритѣ на цигулката, но има едно срѣдство противъ влагата. Ти можешъ да запоишъ поритѣ на цигулката, като вло-

жишъ нѣщо отъ душата си въ нея. Тя ще изгони влагата навънъ. Това можемъ да направимъ всѣкога, когато искаме, пъкъ когато не искаме, и душата нѣма да вземе участие въ свиренето. Сжщо така и при пѣнието, душата ви може да вложи нѣщо въ гортана. Душата ви може да влиза и да излиза свободно въ васъ. Ще се помолишъ на душата си и ще ѝ кажешъ: моля ти се, влѣзь въ гърлото ми, да чуя твоя сладъкъ гласъ, че да се науча и азъ да пѣя. Дв ма ще пѣете тогава: ти и душата ти, и ще видишъ, какъвъ гласъ ще излѣзе отъ тебе, какъвъ пѣвецъ ще станешъ! Въ това седи силата на пѣвеца. И азъ желая, всички ученици на окултната школа, като пѣете, да се отличавате, да зная, че стѣ пѣвци. Гласътъ ви да нѣма меденъ тонъ, а да се отличава съ голѣма мекота и изразителность. Ще пѣете отъ сърце, безъ правила, не че нѣма да има правила, но тѣ не мязатъ на сегашнитѣ, Ще спазвате тѣзи бѣлѣжки.

Азъ зададохъ на младитѣ ученици въпроса: защо българитѣ турягъ въ рѣчьта си глагола отпрѣдъ, а германцитѣ на края на изречението? Защо начинътъ на говора у германцитѣ е единъ, а у българитѣ другъ? И еднитѣ сж хора, и другитѣ сж хора, защо иматъ различна граматика? Тѣ ми отговориха, че това се дължи на обстоятелството, че германцитѣ като си

свършват работата, тогава я съобщават, затова глагольтъ у тѣхъ е накрая, а българитѣ най-първо ще кажатъ, какво ще правятъ, а послѣ започватъ да работятъ, затова турятъ глагольтъ въ началото на изреченията. Послѣ, вземете англичанитѣ, тѣ постоянно скъсяватъ думитѣ, когато германцитѣ ги разширяватъ. Защо? — Има си причини. Та и вие въ вашата граматика, нѣкога поставяте глагола отпрѣдъ, а другъ пжтъ отзадъ. Кой е правилниятъ начинъ за пѣнието? „Въ начало бѣ Слово“ — вижъ много добръ започва пѣсенята. „Въ“ е съюзъ. Това сж първитѣ чувства, съ които човѣкъ започва, които не може да изрази. Съюзитѣ това сж първитѣ думи, съ които човѣчеството е започнало. Най-послѣ идатъ сжщественитѣ. Тѣ иматъ най-новъ произходъ.

Сега, да изяснимъ значението на думитѣ „Въ начало бѣ Слово“. Тѣ означаватъ, че въ най-голтмата красота и хубость, въ това Божествено начало на нѣщата е излѣзло Слово. Божественото начало подразбира най-благоприятнитѣ условия за създаване. Въ живота, за създаването на всички Божествени нѣща има опрѣдѣлено врѣме. Ако вие дадете на единъ астрологъ невѣрна дата на рождението си, той ще ви каже, че споредъ колкото ви познава, вие не може да се родите въ това врѣме. Въ астрологията не

може да има безразборностъ въ ражданията; има опрѣдѣлени закони за възможноститѣ на ражданията. Този астрологъ ще ви каже: въ този день и въ този часъ вие не сте родени, понеже този моментъ-тъй както е съчетанието на планетитѣ, изключва вашето раждане. Значи, и Словото, за което пѣемъ, е излѣзло въ едно опрѣдѣлено Божествено начало. Ще кажете: отдѣ да знаемъ кога е било това начало? Че вие бѣхте вжтрѣ въ това начало. Какъ сте забравили една такава велика Истина? Вие бѣхте въ сжщия тренъ. Ще кажете: то бѣше отдавна, прѣди толкова години, забравили сме. Ще си спомните. Защо ви говоря азъ сега за забравенитѣ нѣща.

„Въ Начало бѣ Словото, и Словото бѣ у Бога“. Този стихъ е много важенъ. Като станете сутринъ, ще го прочетете, ще го изпѣете и ще мислите върху него. Докато въ ума ви се хвърли една свѣтлина и вие възприемете тази велика идея. Тогава вашето сърце ще се прѣобрази, ще стане по-меко, умътъ ви сжщо ще се прѣобрази, ще почне да мисли по-другояче, и ще можемъ, като влѣземъ въ този салонъ, да се занимаваме и безъ лампи. Като дойдемъ тукъ, безъ лампи да се разнася свѣтлина отвсѣкждѣ. Като концентрирате мисжльта си върху този стихъ, ще имате по-хубава, по-приятна и по-мека свѣтлина. И азъ

като влиза въ салона, ще кажа: ето ученици, съ които може да се разискват Божествени нѣща! А сега, когато свѣтлината иде само отвънъ, отъ лампитѣ, какъ могатъ да се разискватъ такива въпроси? Отвѣтрѣ трѣбва да дойде тази свѣтлина! Тя е свѣтлината на Духа.

Т. м.

Любовта ражда доброто!
— Доброто носи животъ, свобода и свѣтлина за нашитѣ души.

